

หลวงพี่เอมมา

เก็บเล็กผสมน้อยเพื่อพระศาสนา

- อันนี้มันเป็นบุญบารมีของพระศาสนาแท้ ๆ •

หลวงพ่อกำลังสร้างความเจริญให้วัดนี้โดยอาศัยเก็บเล็กผสมน้อยให้ไวยาวจักรนำไปฝากธนาคารเก็บไว้เป็นทุนของวัด ขนาดเก็บ ๕ เก็บ ๑๐ นะ เริ่มตั้งแต่สร้างกุฏิด้านหลังก็ประมาณ ๑๕-๑๖ ปี ที่นี้พอเสร็จแล้วเมื่อวานนี้ ลูกสาวคนหนึ่งมันเป็นคนดูแลผลประโยชน์ มันเอาบัญชีมาให้ดู เวลานี้เงินอยู่ในบัญชีมีอยู่ ๒ ล้านบาท ๆ แล้ว เงินล้านมันมาได้ยังไง ก็พอให้หนูไปเก็บทีละเล็กทีละน้อยนะ เศษสตางค์ที่เขาทำบุญกับพ่อกับมา หนูก็เอาไปเก็บเอาไว้แล้วเอาไปฝากธนาคารไว้ “อันนี้เป็นเงินอะไรหรือลูก” ก็เงินส่วนตัวของพ่อละสิ

“ถ้าอย่างนั้นก็ยกให้เป็นมูลนิธิของวัดเสียเลยนะ เราหาเงินใหม่ อันนี้มันเป็นบุญบารมีของพระศาสนาแท้ ๆ” เลยยกถวายวัดไป เวลานี้ได้ ๒ ล้าน ๕ แสนบาท แล้วที่นี้ก็มีคนรู้ว่าหลวงพ่อกับเงินไว้เพื่อวัด เมื่อวานนี้กับวันนี้มีผู้มาถวายอีก ๒ แสน

เมื่อเราทำจริง คนที่เขาไว้วางใจเขาก็เสื่อมใส จะเสียเงินสักหมื่นหนึ่งไปทำโน้น ทำนี้มันก็ยาก หลวงพ่อเวลานี้มันไม่ต้องเอ่ยปากอะไรกับใคร เพียงแค่เล่าพฤติกรรมมาเขาก็ศรัทธาแล้ว ผลประโยชน์ส่วนตัวก็ไปโรงพยาบาลบ้าง ไปโรงเรียนบ้าง โรงพยาบาลมหาราชนีก็ ๑๐ ล้านไปแล้วละ นี่เวลานี้ก็มาทำอนามัยอยู่ ๒ แห่งก็หมดไป ๕-๖ ล้านแล้ว อนามัยแห่งนี้สร้างเสร็จแต่ยังไม่ได้เปิดใช้ เมื่อไรหนอเขาจะมาทำการก็ไม่รู้ เมื่อวานนี้ก็ขึ้นไปวัดวะฎแก้ว ผู้จัดการบริษัทซีคอน เขาถามว่าอนามัยของหลวงพ่อกว่าอะไรอีกไหม ขาดรถยนต์ ๒ คัน จะรับไปพิจารณาถวาย ก็ไม่ต้องเอาดีเท่าไรหรอกขนาดปีค้อพก็พอแล้ว เอาไว้ใส่คนใช้ลูกเข็น เขาบอกว่าเขาจะเอามาถวาย ๒ คัน เฉพาะส่วนตัวนี่ก็มีคนมาถวายรถให้ใช้ตั้ง ๙ คัน แจกเพื่อนแจกฝูงไปใช้ บางคนเขาคิดว่าเขาจะมาถวายรถพระ พระคงต้องการใช้เงินเลยมาขอซื้อก็มี จะขายได้อย่างไร เขามาถวายด้วยศรัทธา เขาเอามาถวายให้พระใช้ แต่เอาไปให้ฆราวาสใช้เขาก็ดำตาย เออ! ถ้าเราคิดว่าเขาทำบุญจริง เราก็ทำบุญส่งเสริมให้เขา มันก็ยิ่งไหลมาเทมา

ดูอย่างหลวงตาบัว

- ของมันเกิดที่ตรงไหนก็ทิ้งไว้ที่ตรงนั้นสิ จะเอาไปทำไม •

หลวงตาบัวจะไปมีอะไรสักสตางค์ หลวงตาบัวนะยิ่งจนไม่มีอะไรสักสตางค์ หลวงตาบัวมาเทศน์ทิ้งไว้ที่วัดป่าสาละวัน อาจารย์วัด...มาด้วยนั่งรถมาคันเดียวกัน เขาถวายผ้าห่มแก่หอบไป หลวงตาบัวเล่นงานใหญ่ พระนี้ทำขายหน้าขายตา ไม่ให้เดินตามหลังอีกแล้ว ของมันเกิดที่ตรงไหนก็ทิ้งไว้ที่ตรงนั้นสิ จะเอาไปทำไม อดอยากอะไร

หลวงตาบัวไปในกรุงเทพฯ นี้ เขาถวายสิ่งของ ของจะวิเศษแค่ไหนท่านไม่เอามาด้วย ที่มันติดรถมานี้คือเขาฝากเอาไปถวายคุณแม่... นั่นแหละจึงติดรถมา ถ้าเขาถวายส่วนตัวท่าน เวลาท่านไปพักที่ไหน ท่านก็จะทิ้งไว้ที่นั่น

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺม

ไปเทศน์โรงพยาบาล ไปเทศน์วัด เราจะเอาเงินเอาทองไปช่วยเขาก็คลาย ๆ กับว่าเราอดมั่งอวดมั่ง เพราะฉะนั้นสถานที่ดังกล่าวผลประโยชน์มันเกิดขึ้นที่ไหน ทั้งมันไว้ที่นั่น เรามีแรงมีหัวคือสติปัญญาทำบุญ ทำกุศลด้วยแรงกายแรงใจ ด้วยหัวคิดสติปัญญา ไม่ต้องแบกหามเอาอะไรมีอะไรของเขา คือเราไม่ไป เบียดเบียนผลประโยชน์ของเขา เพราะเรารู้ว่าเขาจัดงานขึ้นเพื่ออะไร ที่นี้คนทั้งหลายเขาพากันหา เขา พากันบริจาค เราจะมาแย่งเอาส่วนที่เขาหาได้ก็เหมือนกับว่าเราไม่ให้ความร่วมมือ... เอาสมบัติของเขา นั้นแหละทำประโยชน์ให้แก่เขา โดยที่เราไม่ไปแบ่งสมบัติของเขาให้มันน้อยลงไป

เราแก่ออยู่กับศาสนา แก่ออยู่กับวัด อันนี้เป็นการชัดใช้หนี้ล้นวัด เพื่อเราทำอะไรผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ โดยไม่เจตนา แต่ละปี ๆ นี้ หลวงพ่อต้องใช้หนี้วัดไม่น้อยกว่าปีละ ๑ แสน จะทำสำนักงานให้เขาก็ ต้องจ่ายไปตั้ง ๑ แสนกว่า ซื่อโตะห่ม โตะนี้ของหลวงพ่อดีตั้งนั้น ตั้งทั้งหมดในกฎนี้ ๑ แสนกว่าบาท ลงทุนเอง นี่พวกชาวบ้านช่วยกันหาพรมมาปูวิหารนี้ก็ดีแล้ว ให้เขาทำบ้างเราทำคนเดียว เดี่ยวญาติโยมเขา ไม่ได้บุญ

เหมือนน้ำที่เต็มแก้ว

- เต็มทั้งคุณธรรม เต็มทั้งวัดถุธรรม •

เมื่อก่อนนี้หลวงพ่อก็มีแต่นั่งกินบุญของคนอื่น อยากจะทำบุญอย่างเขาย่างก็ไม่ได้ทำเพราะมันไม่เต็ม เวลานี้มันเต็มแล้ว ถึงไม่ไช่มหาเศรษฐีแต่มันก็เต็มแล้ว เต็มทั้งคุณธรรม เต็มทั้งวัดถุธรรม ในเมื่อมันเต็มแล้วมันก็ล้นออกมา ล้นออกมาเป็นทุนการศึกษาเด็กยากจนบ้าง เป็นโรงพยาบาลบ้าง เป็นโรงเรียน บ้างอย่างที่ทำอยู่ทุกวันนี้ ถ้ามันพร้อมแล้วมันก็ทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่เพียงเอาชื่อไปลงในใบประกาศ ทอดผ้าป่าเท่านั้นก็ยังได้เงินแสนเงินล้าน นี่ถ้ามันพร้อมแล้วมันก็ล้นออกมาเป็นประโยชน์สังคมอย่างนี้ แม้แต่เรานั่งอยู่เฉย ๆ มันก็ยังมีประโยชน์ ถ้าหากว่าคนรู้จักเอาประโยชน์จากเรา

ขนาดฝีมือไปเข้าสิงคนอยู่จังหวัดภูเก็ต มันยังบอกว่าให้ไปทำสังฆทานกับหลวงพ่อบุชที่โคราชจึง จะหมดเคราะห์ ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อบุชไม่เคยได้ไปภูเกิดเท่าไรนัก ปีละหนก็ยังไม่เคย ไปแล้วมันไปเข้าสิงคน โอ๊ย! เจ้านี้เคราะห์หนัก พวกที่เขาตั้งสำนักทรงนี้แหละ นายคนนี้เคราะห์ร้ายหนักต้องไปทำสังฆทานกับ หลวงพ่อบุชที่วัดป่าสาละวัน นครราชสีมา อุตสาห์นั่งเครื่องบินมา มาสังฆทานที่นี่

เลิกสร้างวัดมาสนับสนุนโรงพยาบาล

- เลิกสร้างวัดแล้ว จะสร้างโรงเรียน สร้างอนามัย หรือสร้างโรงพยาบาล •

เรื่องสร้างวัดอย่ามาคุยกับเรา เลิกสร้างวัดแล้ว จะสร้างโรงเรียน สร้างอนามัย หรือสร้างโรงพยาบาล หาเครื่องมือให้หมอเขาทำงาน คนไข้เข้าโรงพยาบาลเป็นโรคไข้หวัดใหญ่ ไปรักษาโรงพยาบาล ไข้หวัดใหญ่หาย แต่ไปรับเอาเชื้อโรคอย่างอื่นมา นี่นางพยาบาลมาบ่นให้ฟังนะ ไม่ใช่หลวงพ่อบุชคิดเอาเอง

นางสาว นิตยาพร

หลวงพ่อบอกว่า “ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้น” “เครื่องมือมันไม่สะอาดหลวงพ่อ” “อ้าว! ก็คุณเรียนมาแล้วทำไมไม่ทำให้มันสะอาดล่ะ” “พวกหนูก็ไม่มีเวลาที่จะทำเองเพราะวุ่นวายกับคนไข้ คนทำความสะอาดเครื่องมือก็มีแต่ลูกจ้างประจำ ซึ่งไม่มีความรู้อะไร สายยางที่แห้งจุกคนไข้เนี่ย เวลาเขาทำความสะอาดเขาก็ไปแกว่งล้างแล้วก็ไปพาดให้แดดมันตากแห้งเอง” “ถ้ามันทำงั้นถึงจะสะอาดพอ” “ถ้าได้เครื่องทำความสะอาดแบบอบแก๊ซมันจะปลอดภัยดี” “เครื่องหนึ่งมันเท่าไร” “สองล้านแปด” “เฮ้! ฉันจะซื้อให้เอง” “นี่หมอยังบอกว่าโรงพยาบาลเราใหญ่โตมโหฬาร เครื่องเดียวมันไม่พอ ถ้าได้อีกสักเครื่องจะสมบูรณ์” หลานสาวมันก็บอกว่า “โຕ้ะทำฟันมันก็จะพังอยู่แล้ว หนูขอหลวงพ่อกับอีกอันเถอะ” “ชุดหนึ่งมันเท่าไร” “๓ แสน พวกหนูมีงบอยู่แล้วสามแสน แต่อยากจะได้ ๒ เครื่อง ขอให้หลวงพ่อช่วยสัก ๓๕๐,๐๐๐” “เฮ้! ตกกลางเลี้ยงเลย” นี่กำลังรอจะจ่ายเงินอยู่นี้

เมื่อคืนนี้ลูกสาวมาคุยบอกว่า โรงพยาบาลสว่างแดนดินเขาขอล้านหนึ่ง รีบโอนไปให้เขาเสียลูกเขาจะซื้อคอมพิวเตอร์รายงานผลไข้ของคนไข้ เขาอธิบายให้ฟังว่า บันทึกข้อมูลแล้วรายงานไปถึงโรงพยาบาลใหญ่กรมการแพทย์ เขาช่วยกันวิจัยแล้วเขาส่งข้อมูลมาให้เรา เราไม่ต้องเอาคนไข้ส่งโรงพยาบาลกรุงเทพฯ แต่ฟัง ๆ ดูแล้ว มันคือจะได้บุญหลายนะแบบนี้ เลยตกลงซื้อให้เขาชุดหนึ่งล้านสองเงินเอามาจากไหน ลองถามซิ **เงินหลวงพ่อกับใครคนให้** มันเป็นทางผ่าน ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ๆ

สงเคราะห์ที่โรงพยาบาล

- เวลานี้ก็มารับภาระเครื่องผ่าตัดหัวใจ ๑๖ ล้าน •

ทุกวันนี้ เงินที่หลวงพ่อได้มา มันทะลักเข้าโรงพยาบาลหมด ที่โรงพยาบาลมหาราชนี้ เครื่องวัดหัวใจ ๒ เครื่อง เครื่องละ ๑๓๐,๐๐๐ บาท อันนี้หลวงพ่อกับซื้อให้ เครื่องตรวจเลือด ๒,๘๐๐,๐๐๐ บาท แล้วก็โຕ้ะทำฟัน ๒ ตัว ตัวละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท แล้วเครื่องเอกซเรย์อีก ๒ เครื่อง เครื่องละ ๕๐๐,๐๐๐ บาท ก็เป็น ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทพอดี ห้องไอ.ซี.ยู. โรงพยาบาลมหาราชน่าต้องติดแอร์ หลวงพ่อกับไปติดให้ เพราะฉะนั้นเงินทองที่ได้มาก็อาจไม่ได้สงเคราะห์ลูกศิษย์ลูกหาเลย เพราะว่าหลวงพ่อกับมีความจำเป็นต้องเอาไปบำเพ็ญกุศล เพราะว่าเอาไปทำโรงพยาบาลนี้ทุกคนได้รับส่วนแบ่ง ใครไปใช้บริการโรงพยาบาลทุกคนได้รับส่วนแบ่ง เวลานี้ก็มารับภาระเครื่องผ่าตัดหัวใจ ๑๖ ล้าน เมื่อเช้าเขามาบอกว่า เดียวนี้ได้ ๑๐ ล้านแล้ว ขาดอีก ๖ ล้าน เข้าใจว่าในวันทอดผ้าป่านี้คงจะได้อีก ๖ ล้าน เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ก็ขอให้หมู่เอามาใจช่วยกัน นี่เพื่อประโยชน์ของเราเอง เพื่อลูกหลานเราเอง เครื่องผ่าตัดหัวใจนี้คนอย่างเราไม่มีปัญญาจ่ายค่ารักษาหรอกถ้าป่วย ถ้าเป็นโรงพยาบาลหลวงนี้ต้องมีเงินแสนขึ้นไปจึงจะเข้ารับการรักษาได้ ในประเทศไทย มีโรงพยาบาลมหาราชนที่เดียวเท่านั้นที่ผ่าตัดหัวใจไม่ได้อะไรเลยสักแดงเดียว เราช่วยคนไปแล้ว ๑๐ ราย ตู้บริจาคพวกเรา ต้องใช้คำว่าพวกเรา เพราะอยู่ร่วมกัน ได้เงินไปแล้ว ล้าน ๔ - ๕ แสน แล้วช่วยไปแล้ว ๑๐ ราย เฉพาะอุปกรณ์ในการผ่าตัดเครื่องใหญ่นี้ใช้อะไรไม่ได้ ถ้าไม่มีพวกนี้ทำงานร่วมกัน

ที่นี้พวกที่มาทำการผ่าตัดนี้แม้แต่คนยากคนจน โรงพยาบาลไม่ได้อะไรเลย แม้แต่ค่าเหนื่อยหมอกับ

ใบสารนิพนธ์

ไม่รับ ลองคิดดูสิว่า โรงพยาบาลเอกชน ถ้าไม่มีเงินแสนก็ไม่มีทาง โรงพยาบาลต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ โรงพยาบาลหลวงนี้ต้องมีเงินระดับแสนขึ้นไป ถ้าเป็นเอกชนก็ร่วมล้าน เพราะฉะนั้นการให้ ให้อะไรมันก็วิเศษหมด

บารมีแห่งศีล

- กลิ่นของศีลมันหอมทวนลมได้ •

หลวงพ่อก็ไม่ได้คุยอวดตัวอะไรหรอก มีหน้าซ้ำลูกศิษย์ลูกหามันยังไปโฆษณาให้เราเสียชื่อเสียงอยู่อย่างพวกที่มันถึงความวิบัติมาแล้วหมูนั่นนะ แต่ถึงกระนั้นมันก็ยังมีคนมาห้อมล้อมอยู่ทุกวัน ถ้ามันดีจริง ๆ แล้ว **ศีลคนุโธ ปฏิวาตเมติ กลิ่นของศีลมันหอมทวนลมได้** แม้เราจะสร้างกำแพงสูงจรดท้องฟ้า ไม่ต้องไปตะโกนเรียกมันดอก มันจะพังกำแพงเข้ามา ถ้าเราดีจริง

เมตตาอุกหลาน

- กาลเทศะที่ควรจะสงเคราะห์อย่างไรเรารู้ของเราเอง •

หลวงพ่อดูอยู่หมดบรรดาพวกที่มาสนทนาค้นเคย มานับถือหลวงพ่อนี้ เป็นพ่อเป็นแม่ ดูอยู่หมดทุกครอบครัว ควรจะช่วยเหลืออย่างไร ควรจะอนุเคราะห์อย่างไร แต่ว่าครอบครัวใดชี้เหล่าเมายาเล่นการพนันไม่สนใจ ครอบครัวใดมีความรักความสามัคคีกัน เอาใจใส่ดูแลสุขทุกข์ลูกเฒ่าของตนเอง สนับสนุนให้มันมีการศึกษา แม้จะยากจน เราเป็นผู้ใหญ่เราดูเอง เด็กมาทำดีกับผู้ใหญ่ เด็กมันต้องการอะไรผู้ใหญ่เขาตัวเอง ไม่ต้องมาร้องมาขอ กาลเทศะที่ควรจะสงเคราะห์อย่างไรเรารู้ของเราเอง

ปูพื้นฐานการศึกษาให้ลูกหลาน

- ลูกหลานชาวบ้านที่อยู่ห่างไกล มันจะมีการศึกษาขึ้นมาบ้าง •

ปีนี้ (๒๕๓๙) ออกพรรษานี้ หน้ากฐินนี้ หลวงพ่อจึงตัดลึนใจจะทอดกฐินวัดพายัพ ประกาศห้ามหมดแล้วว่าใครอย่ามาคิดทำกฐินในวัดป่าสาละวันนี่ไปที่อื่น จะขอทำกฐินให้วัดพายัพ ทำไปให้ ทำไปวัดพายัพ เจ้าคุณวัดพายัพไปเก็บเอาเด็กน้อยเลี้ยงวัวเลี้ยงควายให้มาบวชเป็นเณรมีการศึกษา ลูกหลานชาวบ้านที่อยู่ห่างไกล มันจะมีการศึกษาขึ้นมาบ้าง อาศัยผ้าเหลือง เพราะฉะนั้นพวกผ้าเหลืองเราต้องช่วยกัน ไม่งั้นลูกหลานเรามันจะจมเป็นกรรมกรทาสเขาอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่มีทางที่จะลืมตาอ้าปากขึ้นมารับความเจริญกับเขาได้เลย ได้แต่มอง ๆ ๆ ดูความเจริญเท่านั้น มองดูแต่ความมั่งมีเขาเท่านั้น แต่มันไม่มีลัทธิที่จะใช้ความเจริญหรือว่ามีลัทธิที่จะมั่งมีศรีสุขได้ เพราะมันไม่มีการศึกษา ทีนี้เมื่อกุลบุตรกุลธิดาของเราไม่มีการศึกษาที่บ้านเมืองเราจะไปเป็นประชาธิปไตยได้อย่างไร มันก็มีแต่จะเป็นเหยื่อของคนฉลาดนะซิ

หลวงพ่อผ่องใส

เดี๋ยวนี้เด็กบ้านนอกไปเรียนกฎหมายมา มันไปทำอะไร มันไปยุให้พี่น้องเกิดคดีกัน แทนที่มันจะไป
คุ้มครองว่าอย่าทะเลาะเบาะแว้งกันเลย ไร่นาเพียง ๔๐ ไร่ พ่อแม่แบ่งให้แล้ว ใครได้รับเท่าไรก็ยินดีรับไป
เท่านั้นเถอะ อย่าเป็นถ้อยเป็นความกันเลย ถ้าเป็นถ้อยเป็นความกันแล้วนา ๔๐ ไร่ นี้ ของใคร ๆ มันจะไป
เป็นค่าทนายหมคนะ แทนที่มันจะไปชี้แจงอย่างนี้ มีแต่บอกว่า เอามัน ๆ ๆ พ่อแม่ปู่ย่าไม่ยุติธรรม นี่มันไป
กันอย่างนี้ที่มันวุ่นวายกันอย่างนี้

สนับสนุนกิจการคณะสงฆ์

- ให้มหานิกาย ๓ ล้าน และให้ธรรมยุต ๒ ล้าน •

หลวงพ่อกับมีความคิดอยู่อย่างหนึ่งว่า เมื่อมีพระองค์ใดที่เป็นเจ้าคณะจังหวัดที่มีความเข้มแข็ง
หลวงพ่อก็คงหาทุนมาให้ตั้งมูลนิธิคณะสงฆ์จังหวัด หลวงพ่อตั้งให้โคราชแล้ว ๕ ล้าน ให้มหานิกาย ๓ ล้าน
และให้ธรรมยุต ๒ ล้าน ท่านก็ได้อาศัยดอกผลจากทุนของหลวงพ่อทำงาน ทางฝ่ายธรรมยุตเรานี่ วัดที่ห่าง
ไกลมีพระเณรมาก ไม่มีใครสอนนักธรรมได้ดีท่านก็ส่งพระไปสอนอาทิตย์ละ ๒ ครั้ง ...ที่เมืองอุบลฯ นี่เป็น
บ้านของปู่ย่าตายาย... เรื่องสร้างวัดสร้างวานี้หลวงพ่อก็ตั้งใจแล้วว่าเล็ก ต่อไปก็จะคิดหาทุนให้หมู่ไว้ใช้

ความฟุ่มเฟือย

- จีวรนี้ยังไม่เคยขาดเลยทั้งเป็นผ้าเช็ดเท้าไปหมด •

คนทุกวันนี้ใช้เสื้อผ้าไม่มีการปะกัน แม้แต่พระเจ้าพระสงฆ์ จีวรนี้ยังไม่เคยขาดเลยทั้งเป็นผ้าเช็ดเท้า
ไปหมด ที่นั่นนอกจากตัวเองจะมีความฟุ่มเฟือยแล้ว ยังไปทำให้ผู้อื่นที่เคารพฟุ่มเฟือยไปด้วย อย่างน้ำชาที่ชด
อยู่ที่นี่ เรากินอะไรเราก็กินได้ เราไม่ชอบกินน้ำเย็น ห่าอะไรมาเปลี่ยนรสชาติ น้ำนี้ถ้าต้มไม่ผสมอะไรแล้ว
บางที่มันก็ควว ๆ ต้องเอาน้ำชามาแก้กัน พอเสร็จแล้วเขาไปหามาแข่งกัน คนหนึ่งไปซื้อชามาถวาย คนที่
เคยซื้อของดี ๆ มาถวาย ก็ไปว่าเขา ชาแบบนี้หลวงพ่อกับท่านไม่ฉันหรอก ท่านฉันห่อละเจ็ดแปดร้อย ลงผล
สุดท้ายเราก็เสียคน เป็นพระเลือกกิน ความจริงเราไม่ได้สนใจอะไรนักหนา กินพออยู่ได้

ที่หลวงพ่อกับต้องซื้อโน้นซื้อนี่ราคาแพง ๆ ซื้อมาดูกิเลสของตัวเอง มาดูคุณค่าของมัน แต่เสร็จแล้วแต่
ละอย่าง ๆ ที่ซื้อมาด้วยราคาแพง ๆ มันใช้ประโยชน์ไม่คุ้มค่า เพราะเราไม่ได้มีอาชีพในทางนั้น เช่นอย่าง
กล้องถ่ายรูปนี้ พากันแห่ ตัวเล็กตัวน้อยสะพายกล้องถ่ายรูปกันเกร่อไปหมด ที่นี้รูปที่ถ่ายไปไม่ทราบว่ามัน

เกิดประโยชน์อะไรสำหรับเรา เช่นอย่างนักธุรกิจ นักก่อสร้าง เขาจะทำรายงานเจ้านาย เช่นเขาเป็นหัวหน้าควบคุมการก่อสร้าง เขามีกล้องเอาไว้ถ่ายภาพงานเป็นระยะ ๆ เพื่อประกอบการทำรายงาน

อย่างหลวงพ่อก็มีคนคอยอัดเทปคำพูดหรือคอยถ่ายรูปอะไร มันก็พอมีประโยชน์อยู่บ้าง เวลาเขาจะทำหนังสือ เขามีภาพไปประกอบ เขาก็หาได้ เทปที่อัดคำพูดคำอะไรเอาไว้ ผู้ฉลาดถอดออกมา คัดลอกมาแล้วมากลั่นกรองเอามาสร้างเป็นหนังสือหน้าขึ้นมา

อุบายออมทรัพย์

ภาสิตอีสานเขาว่า **“สิบเบี้ยอยู่ปากน้ำอย่าไอ้อ่าวคนึงถึง สองสลึงมามีให้รีบกลับมาเอาไว้”**

นี่แหละภาสิตนี้แหละที่เอามาสอนหลาน ๆ เวลานี้เก็บเล็กผสมน้อยอย่าประมาท อนาคตของคนเรามันไม่แน่นอน มันแน่นอนแต่สิ่งที่ผ่านมาแล้วกับปัจจุบัน เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการเตรียมพร้อมเอาไว้

ทุกวันนี้เราแก่แล้ว พุดกับลูกกับหลานนี้ไม่มีคิดเกรงใจมันละ เห็นลูกเห็นหลานมาใกล้ แกทำงานอะไรวะ ทำงานโน่นนี่ ได้เงินเดือน ๆ ละเท่าไร ได้สี่ห้าห้าพัน ข้ำขอเดือนละพันได้ไหม บางคนก็ เอ๊ะ! พระอะไรหน้าด้านมาขอเงินเรานี่ มันไปซุบซิบนินทากัน ทีนี้พอหลวงพ่อก็ความว่า ถ้าใครจะให้ ไปฝากธนาคารเอาไว้ทุกเดือน ๆ ละพัน เงินนี้เป็นเงินของหลวงพ่อกับที่เธอฝากไว้ หลวงพ่อกะอนุญาตให้ถอนได้ต่อเมื่ออายุของเธอครบ ๖๐ ปี คนที่เข้าใจไปปฏิบัติตาม ประเดี๋ยวเอาบัญชีมาอวด หลวงพ่อกะ หนูได้เงินตั้งหลายหมื่นแล้ว เออ! เก็บไว้ลูก อย่าไปถอน มาวันหลัง “หลวงพ่อกะ แม่หนูขอเงิน” “เออ..ถ้าแม่ขอท่านจะเอาเท่าไรยกให้ท่านหมดเลย ประเคนให้หมด แต่ว่าคนอื่นขออย่าไปให้นะ เราเองก็ไม่มีสิทธิ์ใช้เงินจำนวนนี้เมื่อให้แม่หมดแล้ว เราเริ่มต้นใหม่ก็แล้วกัน”

นี่ถ้าใครเชื่อแล้วปฏิบัติตามอย่างที่หลวงพ่อกำหนดไว้ เมื่อเราแก่มาจะไม่ยากจน ทีนี้เราฝากเดือนละพัน ๆ สมมติว่าปีนี้อายุเราไม่เกิน ๓๐ ปี เราเก็บ ๆ ๆ จนกว่าจะอายุ ๖๐ ปี มันได้หลายตั้งค์ เงินในธนาคารไม่ใช่มันจะอยู่เฉยๆเฉพาะต้นทุนเสียเมื่อไร ปีหนึ่งมันออกดอกมาให้ทุกปี ทบตันเข้าไปด้วย

หลวงพ่อกะสร้างความปลอดภัยฝากให้ไว้โดยเก็บเล็กผสมน้อย ให้ไวยวจักรไปฝากธนาคารไว้เป็นทุนของวัด

รดน้ำมนต์ทำไม

- เป็นเครื่องเตือนใจผู้รับว่า ให้ทำใจให้เย็น ๆ เหมือนน้ำ •

มีโยมผู้หญิงแก่คนหนึ่ง มาถวายสังฆทานอุทิศส่วนกุศลให้ลูก ก่อนจะกลับได้กราบเรียนขอให้หลวงพ่อรดน้ำมนต์ให้ เมื่อหลวงพ่อรดน้ำมนต์ให้แล้ว เธอได้เรียนถามว่าขึ้นมาว่า

“หลวงพ่อกะช่วยอธิบายหน่อยซิคะว่าเรารดน้ำมนต์ทำไม มีคนเขามาถาม หลวงพ่อกะช่วยบอกคำตอบให้หน่อยเถอะเจ้าคะ”

หลวงพ่อกะให้คำตอบเขาไปทันทีว่า

“ก็รดให้เย็น เพราะน้ำมันเย็น พอถูกตัวก็เกิดความเย็น เป็นเครื่องเตือนใจผู้รับว่า ให้ทำใจให้เย็น ๆ เหมือนน้ำ”

ผู้ฟังเสริมว่า “นี่ก็ว่ารดน้ำมนต์แล้วจะปรารถนาอะไรก็ได้ ที่แท้ก็ต้องทำด้วยตัวเองใช้ไหมเจ้าคะ”

“นั่นแหละ”